

Лис Микитка

УКРАЇНСЬКА ПРЕСА:
Живемо без змін: багатіти немає змоги,
а голіти далі нікуди.

ПРО ПАМ'ЯТНИК ШЕВЧЕНКА:
Так чи не так, а перетакувати нема чого.

УКРАЇНСЬКА ШКОЛА:
Кругом чуже, а всередині не наше.

НАШИМ НАЦІОНАЛІСТАМ:
Думками за горами, а ділом у запічку.

НАШИМ КОНЦЕРТОВИМ СПІВАКАМ:
— Не співаєш басом, то хоч басом дивися!..

ПРОГРЕСИВНИМ ПИСЬМАКАМ:
— Походило на кадило, та не так пахне!..

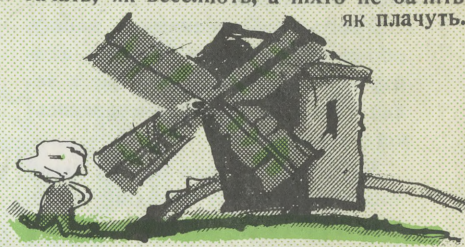
ТЕАТРОВІ У П'ЯТНИЦЮ:
Всі бачать, як веселяють, а ніхто не бачить,
як плачуть..

ВОВЧУКОВІ:
Якби вовк не сидів за горою, сидів би за другою.

МОВОВЗНАВЦЯМ:
Сяк — так, аби не по-людськи.

НОВИМ ДНЯМ:
Порожній млин і без вітру віє.

МОЛОДИМ, ЩО ВІДСТАЮТЬ:
Поганому синові батьківщина не в моді.

ЮВІЛЕЙНИМ АКАДЕМІЯМ:
— Спасибі вам, та не за те, що грали, а за те,
що перестали!..

УКК: Так жить, як набіжить: не так,
як захочеться, а так, як можеться.

З АМЕРИКАНСЬКОГО ПОБУТУ:
— Дуже поранений, і голови не знайшли.

ПРО АМЕРИКАНСЬКУ ДОПОМОГУ:
Це так, як ділити одинадцять груш на дванадцять душ.

В АКТУАЛЬНІЙ ТЛЮСТРАЦІЇ

... "Біда біду перебуде,
Одна піде — друга буде"!

Хтось колись пустив таку "крилату фразу", що наші імпрези — це мають бути "застрики патріотизму"!

За нами вже літні й осінні наші імпрези — скоро почнуться вже зимові — тож варт їх згадати, що "біду" — "незлим, тихим словом"...

Багато наших "щирих патріотів" не оміне ніодної нашої імпрези, товчеться сотнями миль, щоб набутися на імпрезах, і наочно переконатися, — "чи є ще порох у порохівниціях" і чи — "ще не вмерла козацька мати"?

Піде правди діти — організатори наших імпрез ревню намагаються, щоб кожний "застрик" був якнайсильніший, якнайвитриваліший, щоб був — "довгий і нудний", щоб його запам'ятали "руський місяць", або й ще довше!

Такі "застрики" проходять у кожному скупченні наших краєвців, але найсильніші з них відбуваються в наших метрополіях, мільйонних "вавилонських вежах", або на літніх оселях, як Союзівка, Гантер, Верховина, Черногора, Веселка чи інша Діброва.

Власне хочу спом'янути один з найбільших таких "застриків", "щоб та слава не пропала", як у пісні співається.

Уявіть собі величезну площу, обрмовану кущами, гайками, лісами, — запхану тисячами авт з великої частини північноамериканського континенту.

Червнєве сонечко палить немилосердно, але на середині площі наші священики правлять Службу Божу й панахиду, і проповідують, а хрещений народ мусить стояти з відкритими сивими головами, бо парасолів ніхто не захопив, з уваги на тривалу погоду. Вправді молодші ухитрилися "задекуватися" в тіні дерев, і тому "шумить, гуде дібровонька" від розмов, так що не почувеш слів слова Божого...

Ще добрі люди не встигли "підпасти коника" та вислушати відповідне до ваги хвилі число пляшок, як гучномовці закликають на вселюдну маніфестацію!

На велике підвищення запрошуюють "найгрубіші риби" до почесної президії. Своїх і чужих. Це тягнеться добру годину з гаком, бо згадують усі титули, заслуги і становища. Деяких годі докликатися, бо ще, мабуть, у барі...

Нарешті підвищення заповняють

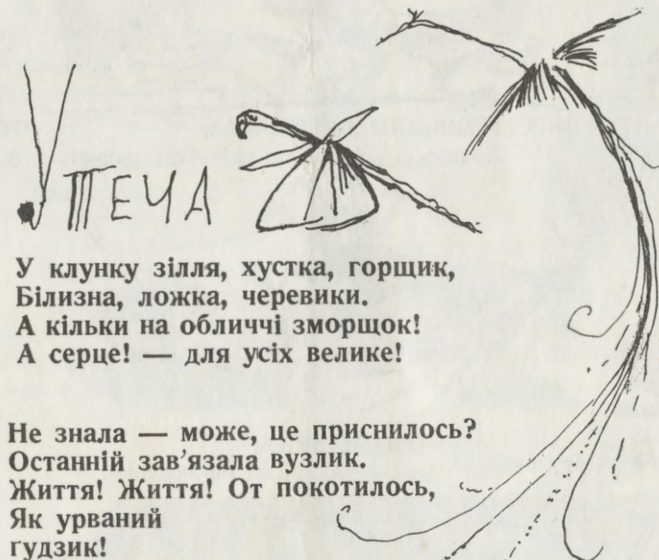
Оцей старий, он там, що йде й говорить щось до себе,
Колись воєк він був — червону підіймав калину,
Як мовиться тепер — у час великої потреби,
І тиф не зміг його і, битий кулями, не згинув.

Як смішно він іде! Не йде, волочить ногу праву
І в простір дивиться, що не одному очі вив.
Здається, бачить він, як сон, блакитно-жовту славу

І Київ, вічний Київ.

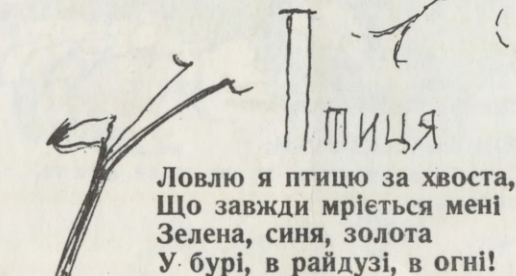
На мокрій вулиці старі газети й листя в'яле.
Він зупинивсь, стоїть і шийку витягає кволо.
Чи бачить він кого? — "Добрідень, пане генерале!"

Не чує. Він глухий. — І світ глухий навколо.
Б а б а й

У клунку зілля, хустка, горщик,
Білизна, ложка, черевики.
А кільки на обличчі зморшок!
А серце! — для усіх велике!

Не знала — може, це приснилось?
Останній зав'язала вузлик.
Життя! Життя! От покотилось,
Як урваний гудзик!

Ловлю я птицю за хвоста,
Що завжди мріється мені
Зелена, синя, золота
У бурі, в райдузі, в огні!

Та де ж ти, птице? Чи дарма?
Ах, кільки книг, країн і міст!
Тебе нема! Тебе нема!
Лиш довгий — довгий хвіст!

Б а б а й

ся доброю півсотнею самих "промінентів". Не знати, за яку провинну кажуть їм сидіти під палючим сонцем без ніякого прикриття чи дашка добрих кілька годин, хоч вони заслуговують на краще трактування! Деякі не витримують такого "застрику" і... мліють, а лікаря немає під руками, хоч гучномовець так довго кличе за лікарем...

Головноуповаженні від "застриків" представляють усіх почесних "великомочеників" і запрошують їх промовити до зібраного народу. Привіти й промови в обох мовах продовжуються в безконечність, тому не дивниця, що чимраз менше краєвців на кріслах перед підвищенням, зате всі язущі, гайки й дібровоньки крутом аж кишать від втомленої від "застриків" братії, що ревню висушує пляшки.

Не всі чужинці знають гаразд, чого їх сюди закликали. Один сказав, що "дуже йому приємно побувати на українському пікніку", хоч це була дуже поважна національна маніфестація...

Сонечко вже сідало за ліси, як почалася мистецька частина, але добрі люди були вже так перетомлені політичними "застриками", що мусіли підкріпити свої сили в буфеті чи біля своїх авт.

На другий рік, як дочекаємо, — то варт завести деякі улпшення: наприклад — побудувати на наших великих площах ще більші підвищення-трибуни, щоб можна було на них примістити якнайбільше членів почесної президії: всіх голів усіх товариств, усіх колишніх військовиків з усіх армій, усіх піонерів, "спонзорів" наших емігрантів, усіх погребників, "гросерів", "бармаїстрів" та інших майстрів від наших будівельних комітетів.

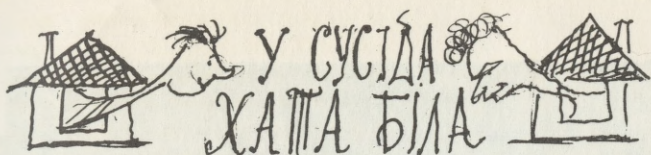
Але кожному треба вручити бодай японську паперову парасольку від сонця, щоб не зімлів, і не погивав без лікаря на трибуні...

Очевидно, що під трибуною повинна бути ціла гора пляшок з кока-колею та іншими "джінджерельками", щоб душа людська марно не страдала...

Всі привіти й промови повинні бути заздалегідь надруковані на летючках, і кожний учасник повинен їх дістати при вступі, щоб не мусів їх вислухувати, але щоб міг їх спокійно прочитати дома, на лоні родини, якщо щасливо заїде "во свояси"...

Тоді і всі "застрики" матимуть ще сильніший "скуток".

І. Старокрайовий

Понижча розмова не має вправді багато спільного з Листопадним Зривом та з українсько-польською війною 1918-1919 рр., проте заторкує в дечому українсько-польські взаємини тут, на еміграції. Розмова відбулась на неутралному ґрунті, тобто на "корнері" Другої Евню, в половині дороги між Українським і Польським Народними Домами в Нью-Йорку, поміж нашим польським приятелем, якого воі звуть "Паном Професором", і нижчепідписаним.

— Ну, що ж... Гратулюю вам, пане професоре, за парад Пуласького! З вами, бачу, поляками, тримає руку не лише пан президент Кеннеді, але й Пан Біг. Погоду на параді дав вам просто вимряну! Дай нам, Боже, такої погоди на кожне Свято Весни, на кожний Здвиг СУМА і на кожне осіннє бульбопечення.

— А дай Боже, я вам не ворог. І дай вам, Боже, на кожній вашій параді таких американських достойників, як ми мали на трибуні. І дай вам, Боже, на кожній голодній маніфестації хочби четвертину тієї публіки, що ми мали на галаті.

— Вам не штука робити паради. Є кому маршувати: маєте своїх польських поліцаїв, своїх фаерманів, своїх замігачів вулиць, навіть своїх шкотів у сорокатих спідничках, що грають на дудах...

— А тих, що вам посували славу Чортківську офензиву — галерчиків у блакитних мундурах, не запримітили?

— Запримітив, чому б то ні. Отих галерчиків, якщо ваша ласка, позичте нам на чергову голодову маніфестацію в Нью-Йорку. Сильно вже хлопці підтоптані, коли прибивають крок, то лише кістки хрустять їм у завісах... Якраз добрі на похід мерців.

— О, це не гарно виговорите, пане Яне! Чому захираховуєте нас до категорії мерців?.. А ми ж так побираємось за вашою поштовою маркою в пошану Тараса Шевченка! А сказати вам новину?

— Яку, добру чи погану?

— Добру! Дуже добру! Ось маєте щастя, що міністром пошти в Америці зробили поляка, меценаса Гроновського з Вісканзену! Я його знаю, то свій хлоп! Він напевно підопре вашу справу. Досі її підпірали польські конгресмени — Дульські, Лесінські, Махровіч, — значить, влада законодавча. А тепер скаже своє слово влада виконавча, сам міністер пошти! Пане Яне, гратулюю вам! Поштову марку на честь Чемпіона Свободи — Тараса Шевченка маєте в кишені!

— Дякую, пане професоре. Та коли ви вже такі чемні та й делікатні, то чи не можна б зробити з вами подвійного бізнесу?

— Ну! Якого?

— Може б ви так, по-знайомству, натякнули міністрові Гроновському, щоб, за одним заходом, надрукував нам дві поштові марки: на честь Тараса Шевченка і Лесі Українки, ювілей смерті якої в цьому році припадає.

— Ага... То ви хочете мати пару?

— Еге, пару. Хай і жіноцтво не буде покривджене в цьому випадку.

— Гм... З вами, українцями, завжди той самий клопіт: покажи вам палець, то ви хватаєте за цілу руку. Дай вам гімназію, то ви хочете університету. Дай університет, то ви хочете автономії... І так далі. Але в нас, у Польщі, казали: "Як сен да, то сен зроби". В справі Лесі Українки треба інтервенювати по жіночій лінії, у пані Гроновської.

ОКРУШИНІ З ДЖЕМБОРІ

Найвищим босом української групи був сен. Світуха, так як у грецькій князь Константин. Коли одного дня по обіді вони оба стрінулися в лятрині, то що подію потім назвали "стрічею на вершинах".

Помічено, що сен. Помірко, по привітанні з князем Константином не мив цілий тиждень рук.

Донині говорять, що деякі сеньйори ніколи не забували відвідати перед сном "грецьке село" із усіма його принадами.

Наші юнаки так радо все міняли, не тільки відзнаки, але й частини виряду і однострою, що якби не пильне око о. Смика, то були би вернулися домів в одних підштанцях.

Сен. Мриц не спав на матраці, бо при його "туші" був йому не потрібний.

Розходяться нарікання наших пластунок, що вони не мали повождення на Джемборі, бо там були або самі юнаки, або самі сеньйори.

Отець Провідник так був тяжко запрацьований, що треба було йому зорганізувати "ювілейну джемборську купіль", що зроблено з цілим ритуалом.

З НАРОДНОЇ СЛОВЕСНОСТІ

⊙ Надворі погода розмокрого-дилася.

* Був собі паламар, його діти паламаренята шереталамарилися.

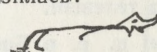
— Сідайте, на чому стоїте.

* "Де воно лежить?" — "На трапку!" — "На якому трапку?" — "На тому, що як натрапиш, то там і лежить".

⊙ На дворі трава, на траві дрова. Раз дрова, два дрова, три дрова.

* Рот дереться, спать хочеться, а їсти так захотілось, що аж очі злипаються.

Чи дівка здіжилась, чи хазяйка сказилась?

ЗАРОЗУМІЛІСТЬ

— Прошу вас о руку вашої донечки, бо вона не може без мене жити.

Неодин політик так задивився на задні колеса, що передніми заїхав у болото.

Гарно є мати заслуги, але менше гарно мати заслуги нагороджені.

ЗГАДУЄТЬСЯ ДАВНІЙ ЛИСТОПАД..

— Та що тепер!.. То колись були панахиди, як нас поліція шаблями розганяла!

Якби так ваші красні пані з Союзу Українок переїхались до Вашингтону з вишиваними подушечками чи касетками. то хто його знає... Може на другий рік, коли писатимете листа до дівчини, то вже його оштемплює маркою з візерунком Лесі Українки.

— Стривайте! А де Тарас Шевченко?

— Ол райт. Коли схочете вислати листа повітряною поштою, то приклеєте поруч Лесі і tego... Тараса!

І К Е Р

СОРОКА НА ПЛОТІ

● Вистава "Запорозжя за Дунаєм" у постанові Оперного Ансамблю в Нью-Йорку запізнилась рівно на годину часу, бо "Карась" (Л. Лейнарівич) забув дома пляшку з горілкою.

● Д-р Микола Шлемкевич аж тепер став "загубленою людиною", коли замкнули улюблену його кафетерію на Бродвеї і 8-й вулиці в Нью-Йорку...

● З достовірних джерел довідуємось, що пані Оля Соневицька не ставала особисто до конкурсу краси "Нового Шляху" в Торонто, а їздила туди на З'їзд Поділля.

● Під час бенкету з нагоди 15-ліття УСК-у в Нью-Йорку голова Ради Директорів, д-р Я. Воевідка, відмітив заслуги філадельфійського "Тризуба" для українського футболу в Америці.

● Кажуть, що "Тризуб" з Філадельфії грає справжній футбол тільки в другій половині матчу, коли змагання знімаються на телевізії.

● В жовтні ц. р. в Бофало відбувся "Родинний" з'їзд бандерівців, назва якого пішла з того, що лідери з Європи подавали в своїх паспортних, що вони їдуть до "родини".

● На 70-літньому ювілеї "Свободи" в Джерзі Сіті її головний редактор, Антін Драган, не дістав слова на бенкеті, бо двох гостей-американців не розуміли української мови...

В КРАЇНІ МРІЙ

На одному жіночому вечорі пані пробують заагітувати Миколу Понеділка, щоб одружився.

— Так, так, пане Микола, — зідхнула одна, — багато самітніх людей мріє мати добру дружину!

— А скільки одружених мріє про те саме! — додав Микола.

ПРИМІРНЕ ПОДРУЖЖЯ

— Уявіть собі, я через 20 років не мав із моєю дружиною найменшої суперечки!

— Як же це може бути?

— Вона живе за залізною заслоною.

ВАЖНЕ ДЛЯ ПРОМОВЦІВ: Американський боксер, Джо Луїс, сказав: "Добра промова повинна тривати, як моя друга стріча зі Шмелінгом — три хвилини".

ПЕРЕДОВА ТЕХНІКА

У Варшаві часто тепер обриваються елвейтори, е смертні випадки.

Мала дівчинка піднімається з батьком елвейтором і питає:

— Татусю, чи ангелик знає, що ми вже до нього ідемо?..

ЯКИМИ ОКУЛЯРАМИ ОГЛЯДАЛИ РАДЯНСЬКУ УКРАЇНУ

Марія Клячко

Маруся Бек

Степан Куропась

ПІСЛЯ ПОВОРОТУ

По довшій розлуці — знову разом...

Митанічне

Шевченко!

Леся!

Донцов!

"Це Титани!

Правди Благовісники!"

Пише "Гомін",

"Шлях Перемоги",

Благовістять "Вісники".

Що ж еднає їх світ ідей?..

Ю в і л е й !

ПАПАИ

НА ІСТОРИЧНІ ТЕМИ

Англієць: Король Вільям ударив мого предка мечем по рамені і зробив його лицарем.

Американець: Вождь Могіканів, Собаче Вухо, вдарив мого предка сокирою по лепеті і зробив його янголом...

РОСІЙСЬКИЙ ТУРИСТ

Російський турист вернувся з Америки, доповідає на зборах про Америку:

— Так що, товариші, там де не глянь, — усе буржуазний націоналізм. Ось навмисне записав: "Національ севінг банк". І це в кожному місті, в кожному містечку. "Національ кеш компанії". Так само. І де не глянь на вивіску, на плякат — усе національ, національ. Буржуазний націоналізм процвітає. Пролетарят насподі, а верхи на ньому буржуазний націоналізм. Так що, товариші, подвоїмо норми виробу, куймо зброю, щоб задушити буржуазний націоналізм!

— Хто проти? Нема! Прийнято. Одноголосно! Демократія, одним словом!

Ст. Куропась у своїх репортажах із поїздки по Україні нарікає на загальний там брак туалетного паперу.

У В-ві "Безсмертність України" в Нью-Йорку появились "Вибрані Твори" Василя Охрименка п. з. "ЕМІГРАНТ", стор. 168, на доброму крейдяному папері, з портретами автора на обкладинці і на першій сторінці книги.

"Вибрані твори" Охрименка лишаємо на розгляд нашим критикам, хай і вони мають "гуд тайм". Тут передруковуємо лише "Присвяту", якою автор прикрасив свою книжку, — якщо цей виплід можна книжкою назвати...

ПРИСВЯТА

Світлій пам'яті в сторіччя з дня смерти страх тортуваного геніяльного духоборця — ПОЕТА чару волі, любови і краси, Святого Ягняти — Сина України, Тараса Григоровича Шевченка.

В. Охрименко

П. С. Вже 250 років Москва справляє похорони Українського Народу, в чім Париж, Лондон, Вашингтон та інші потурають Москві.

Через умисно-шалено-озвірілі перешкоди різних попіхачів, дурисвітів та нудисвітів цей труд не зміг появи́тися повністю і своєчасно".

Ну, і появился!

ДОПОМОГА ВІДСТАЛИМ

В урядових колах Америки велике пожвавлення. Готують колосальні асигнування коштів на допомогу для СССР, сподіваються, що Хрущов оголосить Совсоюзу економічно відсталою країною.

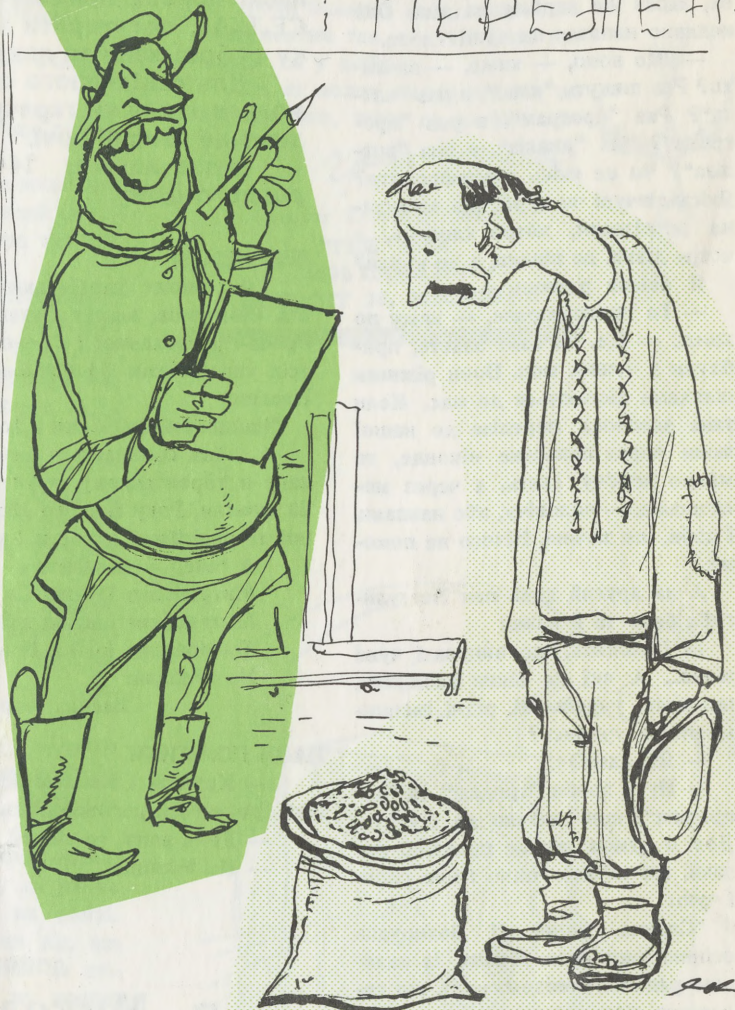
ПРОЄКТ ПАМ'ЯТНИКА ШЕВЧЕНКОВІ В МОСКВІ

Російська Академія Мистецтв видала проєкт пам'ятника Шевченкові в Москві: Великий дерев'яний поміст. На ньому Хрущов у виштитій сорочці танцює гопака.

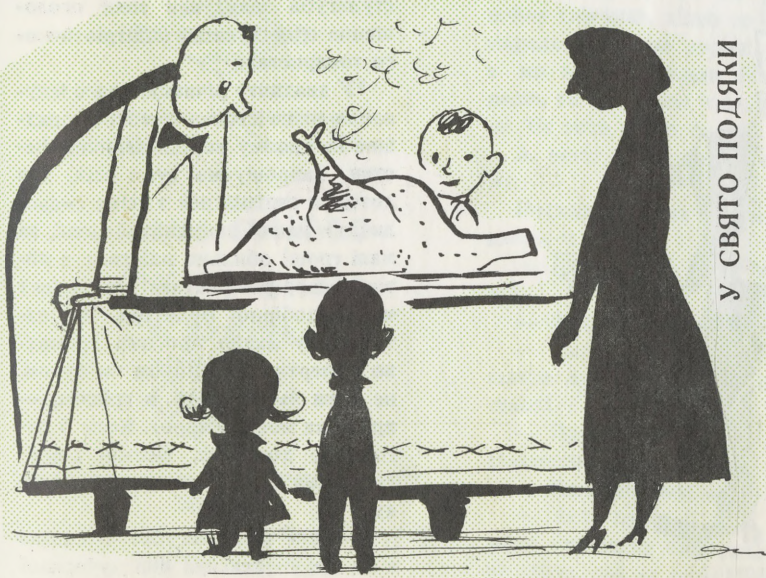
СОВЕТСЬКО-РОСІЙСЬКЕ ЛІТЕРАТУРОЗНАВСТВО

...Вплив Чернишевського на творчість Шевченка тим більше знаменний через те, що Шевченко писав цей твір, ще не знавши статей Чернишевського, написаних трохи пізніше.

ДОЖЕ НЕМ
і ПЕРЕЖЕТИ

— Хоч їж, хоч дивись, а щоб ціле було і не голодний був!

У СВЯТО ПОДЯКИ

— Велл, а тепер, діти, подякуймо Богу, що наша мама шасливо вернулася з векейшен зі Старого Краю!

З ССЮЗОВОГО ГУМОРУ

На одних зборах головний касир УНСоюзу, п. Роман Слободян, розповів таку свою пригоду:

Це було на поминках по заслуженому піонерві й голові одного з відділів УНС у Пенсилвенії. На поминках тримав промову якраз пан Слободян. Він підкреслив великі заслуги для союзової справи покійного голови, його активність, роботящість та вроджену інтелігенцію, мимо того, що небіжчик був неграмотний, не вмів ні писати, ні читати...

Дружина покійного, яка потім дякувала всім присутнім на похоронах, а також пану Слободянові за добре слово на поминках, сказала:

— Так, це правда, небіжчик не вмів ні читати, ні писати, але й мав ще одну прикмету — не вмів плавати, і тому втопився в Делававі... І, дякуючи тому, я і мої діти дістали від Батька-Союзу гарний інсюранс, за що також красно дякую!

ЧЕСНИЙ

— Що ти зробив би, якби знайшов мільйон доларів?
— Віддав би назад пошкодованому, коли б довідався, що він бідна людина.

Це я так називаю, жартуючи, одного свого земляка. Він дуже вразливий на всякі нещастя в мові і, коли тільки побачить мене, зараз же нарікає на них. Оце недавно напався на чужі слова.

— Що воно, — каже, — за лихо? Раз пишуть "клас", а раз "кляса"? Раз "програма", а раз "програма"? Раз "аналіз", а раз "аналіза"? Чи це якісь гермафродити? Якись дівчурі чи курії, що не можна розпізнати, котре хлопець, а котре дівка. де півень, а де курка? Я розвів руками.

— То тяжка справа, — кажу по хвилі. — Це, як самі знаєте, приблуди з чужих мов. Вони різними шляхами дістаються до нас. Коли така заволока перелізе до нашої мови через польське віконце, то маємо жіночу статтю, а через московське, — чоловічу, або навпаки. І роби, що хочеш. Нічого не допоможе.

А на другий день пан Нестулигуба бере та й каже:

— Виходить, що винуваті чужі вікна... А чиї це вікна завинили, що деякі українські, рідні іменники подівчурились?

— Які саме?

— Ну, а хочби "продаж" чи "випродаж", щоб далеко не шукати. Досі я думав, що це правдиві козаки, аж слухаю одно наше радіо і чую:

"Славна фірма Н розпочала осінню випродаж убрань. Із великою радістю повідомляємо, що головною прикметою цього випродажу є неймовірна знижка цін. Від щирого серця радимо вам, дорогі слухачі, використати нечувані вигоди цієї випродажі і придбати собі якнайдешевше й найкраще убранко, бо до випродажу виставлено наймодерніші стилі й моди".

Так чи приблизно так бриніло з мого радіо-приймача.

Я не знав, що на це сказати, а пан Нестулигуба, не дїждавшись від мене слова, перескочив раптом на іншу тему:

— Той самий радіо-приймач викидає ще інші штуки. Одного разу, коли радіо-мовець читав перед мікрофоном свої записки, з мого приймача вискочило таке дивне повідомлення:

"Читаючи наші записки, Конгрес великою більшістю голосів ухвалив підвищити поштові оплати".

Я ніяк не повірю, що Конгрес читав записки нашого радіо-мовця і аж після того рішив піднести по-

Котить листом падолист
По українському „давнтавні“.
Що ж... Зайдемо у „Веселку“,
Вип'ємо по чорній каві.

При кожній нагоді та okazji, зокрема осінньою порою, приємно зайти в Цукорню „ВЕСЕЛКА“, погугорити з друзями, випити склянку доброї кави та закустити чимось солодким...

Для соліднішого скріплення сил можна замовити теплу чи гарячу перекуску в любій порі дня і до пізньої ночі.

Наша адреса: 144, Друга Евню, коло Народного Дому.

ЗВЕРНЕННЯ

до наших українських Митрополитів, Архієпископів, Єпископів, всього Священства та Вірних Української Греко-Православної і Греко-Католицької Церкви, як і до всіх українських Проповідників і Вірних Протестантської Церкви!

"Найдостойніші Сини і Дочки Українського Народу!"

...Так починається історичне "Звернення", надруковане в торонтському тижневику "Вільне Слово", "...дане 10 жовтня, Року Божого 1953", з закликом до національної та релігійної єдності Українського Народу.

А тепер — вгадайте — хто підписав "Звернення":

Митрополит Йосиф Сліпий з Риму?..

Митрополит Іларіон з Вінніпегу?..

Митрополит Іоан з Нью-Йорку?..

Не вгадали:

Василь Авраменко!

НАШІ ПОЛІТИКИ

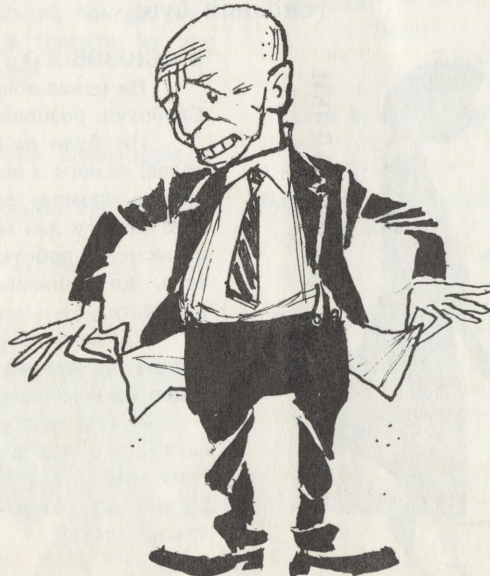
— Хрущов і Кеннеді знайшли врешті місце, де можуть до чогось домовитись...

— Де ж воно, те місце?

— На Місяці...

доповідь

п. Миколи Лебеда

на тему:

ЩО ДАЛІ?

штові оплати. Це, мабуть, мій радіо-приймач переплутав якось хвилі етеру і тим самим змінив закони нашої складні. Не має доброї селекції.

— Пане Нестулигубо! — вирвався я, — ви пускаєте неславу на чесну машину: складаєте вину на свій безневинний радіо-приймач. А хто, скажіть, завинив, що на сторінках одного нашого часопису знайшлися такі слова:

"Читаючи твори Є. Онацького, мертві речі оживають".?

Так стояло в одній рецензії на Є. Онацького. Хіба можна повірити, щоб речі читали якісь твори? Та ще речі мертві! І щоб після того оживали? Думаю, що в цьому і у вашому випадку маємо "комплекс Пітії". Таким терміном я називаю явище, коли автор дістає раптом занадто велику дозу поетичного надхнення, Дажбожї інспірації, і мов та Пітія, запарована гнилими випарами з дельфійського провалия, плутає закони нормальної граматики і взагалі нормального глузду. В одній з таких Пітії нашого часу читаємо, наприклад, таку співомовку:

"Пелюстки троянди падали на землю із стогоном, з криком, з плачем".

Чи можна в це повірити? Я сам раз бачив, як відцвітали троянди і обсилався їх цвіт, але ніколи не чув, щоб при цьому щось стогнало, кричало і плакало. То кажіть комусь іншому, а не мені. Це — комплекс Пітії. У модерній поезії цього добра купа на купі. Ні, ні! не нарікайте на свій радіо-апарат. Це — добра машина.

А ще на другий день пан Нестулигуба зачитував мені оголошення одного нашого патріотичного товариства:

"У двадцяту річницю свого існування наше стоваришення впоряджає на своєму городі великий фестин. Запрошуємо туди всіх, хто хотів би запізнатися з усіма смаколиками нашої знаменитої кухні, за малі гроші обильно наїстися, а потім весело розірватися при звуках нашої добірної орхестри. Цю патріотичну акцію просимо громадно попертти (не дрюком чи буком, не києм чи кяничею, а грішми, — примітка моя, Сігмаро). Коли б погода не дописала, фестин відбудеться на салі, у власному будинку".

— Пане Нестулигубо! — сказав я на це, — лексика цієї кучерявої композиції перелізла до нас через польське віконце. А ось горсточка

того, що валом валиться на нас через старшобратське "акошко" і розрослося в нас, як борода в кацапа:

"Саме головне і саме найважливіше — це правильно говорити на українській мові". "З достовірних джерел знаємо, що ця рідкісна рослина занесена половцями, яких давно вже не існує". "Цього твердження не можна опрокинути". "Відрадне явище". "Згідно закону". "Розтерзана груди". Ну, й такі вже ритуально-сакраментально недоторкані квіточки, як "ленти" чи "грози" (в розумінні тучі, бурі з блискавками).

І нарешті ще одна куцобайка. Пан Нестулигуба якось каже мені:

— А навіщо це понавидумували стільки імен на високі будинки?

— На високі будинки? Не розумію, про що мова...

— Ну, на хмародери. Мало нам цього слова, то ще видумали хмародрапи, хмаросяги, хмарочоси і хіба я знаю, які ще там хмаролапи чи хмарощупи. На дідька те все?

— Пане Нестулигубо! — кажу йому, — з цього багатства синонімів треба тільки тішитися. Наші поети мають свіжі рими: химери — хмародери, гарапи — хмародрапи, сутяги — хмаросяги і нарешті Заблищали в полі роси,
Як на сонці хмарочоси!

Сіґмаро

ПРЕСОВИЙ ФОНД

Пл. Т. Шевчук дол. 1.95, М. Сухарський, А. Бідний, М. Вацк і С. Бурштинський по дол. 1.50, Д-р О. Дерей і М. Заклинський по 50 ц.
Щиро дякуємо!

6 MILE AND BEECH
і 29805 West Grand River

WALT'S SUNOCO
SERVICE CENTER

В. КУКУРБА
меваджер

Одинока українська фірма на стеят Мішіґан.

Винаймаємо траки і трайлери на цілу Америку і Канаду.

Тел. KE 1-1303 і 476-4094

Чесна Сміє!

Ек тота Україна вібухла, то було мні-венци так:

Ек ми були на півтора милі від Львова, тоди найшов си екійс мудрий і сказав, жи до Львова тра йти чирез Киев.

То ми так пішли. Цала армия обернула си і, градавс, на Киев! То смо йшли, йшли і йшли, аж есми дійшли до Чехів. Звітам нас повезли до німце і на Функ, фор-вириц аж до Гамерики.

Решту сами знайте; едні пішли вже на миритуру, ци ек каже си по українски, на ринтайринт, а другі по нинешний ден клінуют жидівські хмароздери.

Але на тім то ше си не скінчило, бодай не для всех. Всьо є узалежно вид того, хто до екої комбинатанцкої арганизациі тут записав си.

Є такі, жи стоет на місці і нима з них хісна, хіба, жи ек котрийс помре, то му гонорову варту виставлет, а білше нич.

Але є ше такі арганизациі, жи ек хтос записав си, то йму си рахує цалий чес, ек би був на войні. Аванц му йде з року на рік, ше чес до чесу йкас менталія ци визнака за десіт дулярів му капне, ек з неба.

То тепер, адіт: сорок років из гаком минуло, ек си українцка война скінчила, кілко то нас повимирало, кілко по дорозі погнуло, а ми маімо сегодни білше генералів, ек сми мали тоди, за України. Ек тото стало си, га?

А воно відбуває си мні-венци так:

Посходет си на воськове поседзене, і:

— Кахи, кахи, пане повколнику!..

— Кахи, кахи, пане сотнику!

— Панове офіцири, проше кашляти помало, аби на цалий рік стало!

— Проши тото записати до воськового протокулу!

— Ци є ше екіс зажалене?

— Єст, проше! Мені вже три роки стримали бифердерунг, а я не знаю, ека на тото причина. Все аванцували, а я стою на місці.

— Проши написати падає до министерства войни і залучити два свідки!

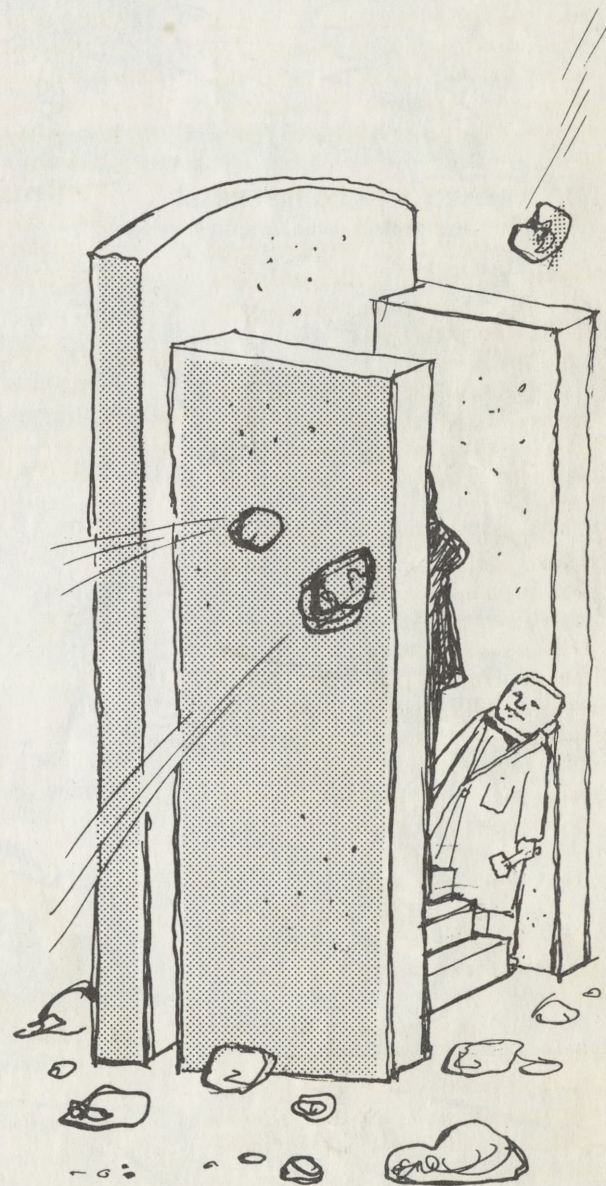
— Абтретен, розійти си додому, бо пані добродійка буде си безпокоїти!..

Може то так си відбуває, а може трохи йнакше, але у вогулі, то достоментни так, ек тоті діти, жи бавлет си у войско.

Але, ек волно малим дїтьом, то перепрашею, чому не волно старому?

Гриць Зозуля

Editor Edward Kozak
"THE FOX"
4933 LARKINS
DETROIT 10, MICHIGAN

Після атаки газети „Вашінгтон Пост“ на пам'ятник Шевченкові у Вашингтоні скульптор Л. Молодожанин ще раз змінив проєкт пам'ятника.

КИТАЙ І ССРСР:
Корова реве, ведмідь реве, а хто ного дере — і чорт не розбере!

ХРУЩОВУ:
Поганому виду нема встиду.

ПОЛЬСЬКІЙ ЕМІГРАЦІЙНІЙ ПРЕСІ:
Тікай, ляше, бо все, що на тобі, то наше!..

ПРО ДОСЯГНЕННЯ КОМУНІЗМУ:
У нас вітер хату мете, сонечко хліб пече, вода сама ллється — все гаразд ведеться!

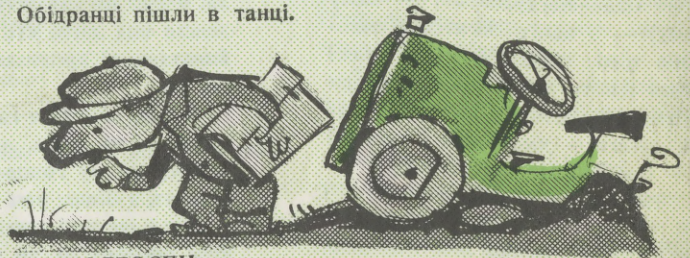
РАДІО АМЕРИКА І РАДІО МОСКВА:
— За вашим шепотом і нашого крику не чути!!!

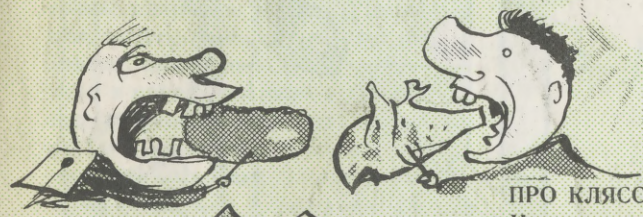
САТЕЛІТАМ:
Обідранці пішли в танці.

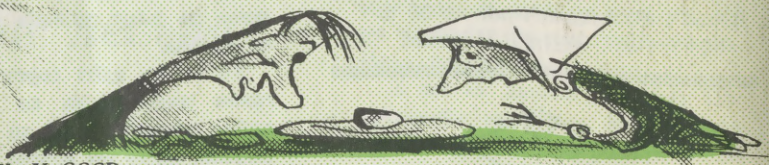
ПРИСАДИБНИКАМ В УКРАЇНІ:
Степ без кінця, а корови попасти нігде.

ПРО КОЛГОСПИ:
Доробились до того, що нема нічого...

ПРО КЛЯСОВУ РІВНІСТЬ У ССРСР
На одне сонечко глядять, та не одно їдять...

ПРО КАСТРА:
Голова велика, та дуже дика!..

ДЕ ГОЛЬ І ЄВРОПЕЙСЬКИЙ РИНОК:
— Ви мовчіть, а я буду слухати!..

ПРО ПОДІ У В'ЄТНАМІ:
Мухи коня з'їли, а вовк помагав.

ПРО АМЕРИКАНСЬКУ ПШЕНИЦЮ І СОВЕТСЬКІ БЛЬОКАДИ В БЕРЛІНІ: — За вашу пшеницю пошлітьте нас .....

УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ПРИСЛІВ'Я